

EL MAGAZÍN

Divendres, 12 de juny de 2020

MÚSICA

Els festivals Porta Ferrada i Sons del Món faran concerts aquest estiu

ECONOMIA

La Cambra analitza els efectes de la Covid-19 en la digitalització de les empreses

GASTRONOMIA

Confit d'ànec al forn amb guarnició i acompanyat d'un bon vi

ANNA TEIXIDOR

Els jihadistes de Ripoll, al descobert

ENTREVISTA

ANNA
TEIXIDOR

“A Ripoll no hi havia una consciència excessiva sobre els processos de radicalització jihadista”

La periodista de successos Anna Teixidor (Figueres, 1978) es va submergir en el sumari dels atemptats de Barcelona i Cambrils i va començar a estirar-ne tots els fils possibles. D'aquí n'ha sortit 'Sense por de morir' (Pòrtic Ed.), un llibre que busca les claus dels brutals fets del 17 d'agost de 2017. I que intenta, sobretot, contestar una pregunta: què va portar uns nois de Ripoll a convertir-se en terroristes? Per obtenir una resposta, no hi havia millor manera que escoltar totes les veus.

Text: Jordi Vilarrodà

Fotografies: Fons particular / Marc Sanyé

Ha trobat una resposta a la seva pregunta sobre els motius que van portar aquells joves a matar indiscriminadament i a immolar-se ells mateixos?

Crec que m'ha portat algunes respostes, però no totes ni amb la complexitat que voldríem tots. I m'ha deixat encara moltes preguntes. A mi m'interessava reconstruir qui eren aquests nois abans de 2014, que és quan comencen a consumir propaganda jihadista que prové d'Estat Islàmic, abans que arribés l'imam Abdelbaki es-Satty. A Ripoll, com en altres llocs de Catalunya, hi havia inquietud de membres joves de la comunitat musulmana per saber què estava passant a Síria i l'Iraq i com hi havien de respondre. Se sentien interpelats per una realitat que succeïa a molts quilòmetres d'aquí. M'interessava saber la seva evolució ideològica, i em sembla que hem pogut omplir llacunes que la mateixa gent del seu entorn tenia.

Amb quanta gent s'ha entrevistat?

La relació de noms que hi ha al final del llibre és només una aproximació, perquè n'hi ha que no volen sortir-hi. En surten un centenar, però he parlat amb el doble potser. Vaig agafar el sumari judicial, vaig garbellar noms i fets, i parlar amb tothom qui hagués declarat davant de la policia, ja fos catalana, espanyola, belga o marroquina. Per veure si a mi m'explicaven el mateix o si s'allargaven. Em semblava bàsic fer aquest treball de camp, perquè sobre els fets del 17-A han circulat moltes hipòtesis. L'obligació periodística és anar més enllà i contrastar els fets, parlant directament amb fonts primàries.

“Trigo molts mesos a posar-me en contacte amb els familiars dels autors dels atemptats. Fer-ho m'intimida i em sembla invasiu. El que és pitjor: temo el no rotund i contundent.” Així ho veia, al principi. Però la gent se li va obrir...

Parlar dels autors dels atemptats sense fer-ho abans amb el seu entorn immediat m'hauria semblat una temeritat. L'obligació nostra és parlar amb totes les veus, i amb les d'aquest entorn especialment, per veure quina lectura en feien, dels fets. Amb alguns, ha estat una feina de mesos, de tot tipus d'estratègies per poder conèixer-los. A Ripoll no hi ha intermediaris, no hi ha cap veí que vagi a donar la cara per un periodista davant d'una família. En el cas de la germana de dos dels nois, i cosina de dos més, vaig estar mesos pensant com ho havia de fer. Perquè si t'hi acostes i et diuen que no volen saber res de tu, ja no pots tornar-hi, seria un assetjament. Al final, vaig trobar-me alguna família molt tancada, que no vol saber res de la premsa, i d'altres que tenien necessitat d'explicar-se, de dir que els seus fills o germans no eren això, que es van convertir en quelcom que ells no s'haurien imaginat mai.

Tenim uns joves de Ripoll, fills de la migració del Magrib, nascuts o crescuts a la vila. Amb relacions d'amistat o parentiu entre ells, i què més? Què compartien abans del seu procés de radicalització?

El context de les famílies és semblant. Amb algunes disfuncions, com l'absència dels pares, que passen temps fora de casa treballant. Els germans grans se n'han anat amb els pares, i els que queden a casa són els que faran els atemptats, arrossegant els més petits. Són nois que han assumit el rol patern, que fan d'interlocutors amb l'entorn perquè la majoria de mares no parlaven català o castellà. En algunes xerrades a l'institut havien mostrat el seu malestar perquè se'ls anomenava *moros*. A nosaltres ens pot semblar que és *pecatta minuta*, però a ells els fa sentir discriminats.

Ho expressen en les seves xarxes socials, per exemple.

Sí, el març de 2015, un grup de 27 joves crea un grup de Whatsapp que es diu *Per les coses de l'is-*

lam en el qual compartien greuges que sentien pel fet de ser musulmans. I posaven exemples. D'aquest grup només quatre o cinc van acabar participant en els atemptats, els altres se'n van apartar. Però sí que compartien un fet determinat, una frustració que no és estranya i que es dona en altres llocs d'Europa. Què va passar a Ripoll perquè això s'accentués? Jo crec que és per l'arribada d'un agent de radicalització, que fa de catalitzador d'aquestes frustracions i els porta cap a un projecte extremista. Això afegit a la narrativa jihadista que els arriba, molt ben estructurada des del punt de vista audiovisual.

Un dels problemes d'aquests joves és que no es poden acabar de sentir ni del país d'acollida ni del país d'origen dels seus pares?

És la crisi identitària de què es parla. Estat Islàmic ho va veure de seguida, i va oferir un identitat forta: la pàtria de l'Islam. Una pàtria que no és un territori físic: pots estar a qualsevol lloc del món i tens una bandera per la qual lluitar. Hi ha molts perfils, però una part d'aquests són els que es mobilitzen per anar a combatre a Síria des de diferents llocs d'Europa. A Ripoll, com en altres llocs, quan aquests nois van començar a distingir entre musulmans i infidels, amb un discurs molt rigorista que va passar a ser fanàtic, no va haver-hi ningú que ho neutralitzés.

El context internacional, amb el conflicte de Palestina sempre latent, el de Síria en ple esclat i l'Estat Islàmic que crea un califat a l'Iraq, és important en aquest procés?

L'any 2014, tot això els entrava a aquests nois a través dels mòbils perquè es va poder comprovar. Però quan va arribar es-Satty, que era molt previngut, els va donar una tauleta que s'anaven passant perquè ningú no pogués rastrejar el que estaven veient. La gran propaganda, amb centenars de vídeos de les diverses productores d'Estat Islàmic, la van poder veure.

Per què ells no van a Síria a combatre?

M'ho he preguntat a vegades. D'una part, es-Satty, el seu mentor, els ho desaconsellava perquè deia que era molt possible una detenció a la frontera. L'any 2017, quan es produeixen els atemptats, Estat Islàmic ja havia entrat en declivi, faltaven poques setmanes perquè caigués la capital del califat, Racca.

Al llibre remarca que aquests joves no es van radicalitzar a la mesquita. Van fascinar-se abans per la violència que per la religió.

És una constatació dels Mossos., pel que es va poder veure als seus dispositius mòbils o ordinadors. Tal com han constatat experts que ho han estudiat des del punt de vist acadèmic, el dèficit de coneixements religiosos fa que tinguin una credulitat accentuada cap a altres missatges. Es creuen tot això que reben com si fossin postulats. Aquest comportament és un patró que es repeteix a tot Europa.

Aquests nois no eren uns *marginals*: els que tenien edat per fer-ho, havien anat treballant. Algun fins i tot tenia contracte fix o l'hauria pogut tenir, i a aquests les empreses els consideraven bons treballadors.

És que si tens un pla preestablert, com és el cas de l'imam, tries qui vols que el porti a terme. No es va fixar en els més desarrelats, va seleccionar els germans grans per aconseguir l'objectiu que tenia. Va mirar que es coneguessin, que tinguessin vinculacions des de la infantesa, que hi hagués una lleialtat entre ells. I també es va fixar en joves que eren referents per a altres. Es-Satty els fa creure que són uns escollits per les seves virtuts. Aquesta idea de ser un escollit acaba influïnt en la teva manera d'actuar: algú et diu que has estat cridat per assolir un pla més alt que la teva vida ordinària.

Es-Satty es radicalitza a la presó, abans d'arribar a Ripoll?

Potser la presó és on cristal·litza. Però són decisius els contactes que té abans a Vilanova i la Geltrú, on viu un temps, fins i tot compartint pis amb un individu que s'immolarà a l'Iraq. Es movia en cercles de persones que parlaven d'anar a Síria... ja tenia vinculacions amb entorns jihadistes. Sí que durant la condemna a Castelló de la Plana expressa el seu rigo-

risme religiós amb alguns companys.

Per què en sortir de la presó, l'any 2015, decideix anar a Ripoll, una ciutat petita i allunyada? Vostè diu que també provava d'establir-se a Berga o a Balaguer. Creu que ja tenia al cap la idea de cometre un gran atemptat?

Quan surt de la presó, ja va amb un pla preconcebut, ja sembla que sigui l'agent... de qui o de què, no ho sabem. Coneix dos conversos a l'islam, i les xerrades que tenen ja són molt properes als postulats d'Estat Islàmic. Per què a Ripoll? No era un lloc, d'entrada, on hi pogués d'haver molta vigilància de la policia, no era un focus d'interès especial. En una població més gran, podria haver-hi més informants que treballessin per cossos de seguretat diferents. Sembla com si volgués posar-se fora dels radars policials. I recordem que, quan arriba, aquests joves ja s'han interessat per la propaganda jihadista.

Vol dir que potser ja els coneixia o que havien entrat en contacte previ?

M'estranyaria que cap d'ells no hagués parlat amb algú que estigués a Síria o a l'Iraq. El contacte amb combatents és relativament fàcil. Potser a es-Satty algú ja li havia dit que hi havia un grup de joves que s'interessava per aquesta narrativa. Però no s'ha pogut constatar.

Descriu els canvis de vida dels nois: deixen de sortir i relacionar-se, renyen els que no es comporten d'acord amb criteris més ortodoxos, van a la mesquita quan no solien fer-ho... Com és que ningú no detecta que alguns senyals poden ser perillosos?

A Ripoll, com a altres llocs de Catalunya, no hi havia una consciència excessiva dels processos de radicalització. Aquesta línia fina que separa el rigorisme religiós del fanatisme i la comissió d'una acció violenta, no és fàcil desxifrar. Cal veure si aquella persona que estàs observant té no només la voluntat sinó la capacitat per cometre un atemptat. Sí que hem pogut constatar que hi ha persones de l'entorn, especialment companys, que en algun moment es plantegen anar-ho a denunciar. Però que no ho acaben fent potser per protegir-se ells mateixos, o perquè no tenen prou confiança en els cossos policials

“Hi ha persones de l'entorn dels joves que es plantegen anar-ho a denunciar. Però no ho acaben fent, potser per protegir-se ells mateixos”

o en cap tècnic amb qui puguin tenir complicitat. És complicat delatar algú amb qui has crescut. També hem pogut constatar el cas d'un jove que, dies abans dels atemptats, demana per anar-se'n amb uns parents de França. Els pares no ho entenen, però l'hi deixen fer. I després de tot, diu que va marxar perquè hi havia coses que no li agradaven. Es van encendre alarmes, però no es van canalitzar.

I les famílies?

Amb les que jo he pogut parlar, veien que aquests joves estaven canviant en positiu. En cap cas pensaven que això acabés en una massacre. El que he vist és un dol amb contradiccions, i un sentiment de culpabilitat per no haver desxifrat aquests signes. Aquell dia, quan els familiars els van trucar –més de cinc-centes vegades, en algun cas– ells ja havien despenjat els telèfons i s'havien desconnectat. Què podien conèixer abans? Jo no ho sé. Els nois pensaven que els seus pares no eren bons interlocutors per debatre aquests temes, que no estaven formats en temes de religió. Fins i tot, creien que s'havien deixat humiliar per la societat d'acollida. Els investigadors policials estan convençuts que les persones que van declarar de les famílies no sabien res.

Els viatges a Bèlgica d'es-Satty, que fins i tot intenta establir-se com a imam en una mesquita de Diegem, els troba sospitosos? Podria ser que hi hagués algú per damunt d'ell, un autor intel·lectual de les seves accions?

La investigació està a punt tot just d'anar a judici. Per tant, ara mateix no tenim veritat jurídica. Sí que en un futur és possible que es torni a obrir. Com? Si hi ha alguna delació, si en un registre es troba alguna documentació.... Jo trobo altament sospitosos que es-Satty viatgés a Bèlgica a finals de març de 2017 per tres dies, suposadament per anar a comprar llibres, com diu ell públicament. I que quan torni, sigui just quan s'acceleren els preparatius dels atemptats. I quan ell se'n va al Marroc a veure la família després de set anys de no haver-hi anat, tot i mantenir el contacte telefònic. Les coincidències sempre tenen un valor, i no s'han de passar per alt.

I no és l'única coincidència...

Sí, Younes Abouyaaqoub i Omar Hichami se'n van a França l'11 i el 12 d'agost, cinc dies abans dels atemptats. Costa de creure que hi vagin per fer un reportatge fotogràfic de la Torre Eiffel, que la pots veure amb el Google Earth des de casa, i per comprar una càmera. Per tant, és plausible pensar que allà es van establir contactes.

Sí que és veritat que la Torre Eiffel, juntament amb el Camp Nou i la Sagrada Família, són els objectius possibles de l'atemptat amb explosius, cada un d'ells amb una simbologia concreta...

Sí, aquests són els tres objectius. Un atac coordinat en dos països, per crear un caos, atemptant contra un símbol religiós com la Sagrada Família, un símbol civil en el país de la Il·lustració com la Torre Eiffel, i el nostre espai lúdic per excel·lència, un gran estadi de futbol, com el Camp Nou. S'ha trobat molta documentació als ordinadors i als mòbils, havien fet moltes recerques sobre aquests objectius. En Younes també havia estat pocs dies abans a la Sagrada Família fent fotos. Fins i tot se'n van trobar del metro perquè pensaven en la possibilitat d'enfonsar la Sagrada Família des del subsòl.

Es-Satty tenia relació amb els serveis secrets, realment? Ell en presumeix sense dissimular davant d'alguns interlocutors.

Hi ha diversos testimonis. Entre ells el d'un convers a l'islam amb qui vaig poder parlar i em deia que Es-Satty parlava d'aquestes trobades "amb els serveis secrets". Rebia una trucada i se n'anava a parlar al terrat perquè els altres no el sentissin. El CNI va admetre contactes, i si no hi hagués hagut cap relació no ho haguessin fet, evidentment. A la presó hi ha un registre, inclòs al sumari, on consten les visites que va rebre, tant del CNI com de la Guàrdia Civil. Sabem que va haver-hi altres visites, a més de les registrades. El que jo no puc afirmar és en quin moment s'acaba la relació, amb quina intensitat es produeix ni si és remunerada. Però trobo plausible pensar que quan ell decideix anar-se'n sis mesos a Bèlgica, sigui per indicació dels serveis secrets espanyols o marroquins. Se m'ha dit que potser el moment de parlar-ne serà quan es renovi la Comissió de Secrets Oficials del Congrés. Hi ha altres aspectes que em creen dubtes. Per exemple, les transferències de diners que l'imam feia a la seva família, al llarg del temps. Sí que és veritat que pagava a Ripoll un lloguer molt baix, de 200 euros, que venia ferralla per completar el seu sou o que podia ingressar algun donatiu, però em pregunto d'on treia tants diners. A Ripoll també el recorden com una persona ben vestida... En tot això del CNI, però, crec que hem de ser prudents perquè els periodistes sabem que a vegades les fonts ens fan un doble joc. Costa de saber què hi ha darrere d'una font interessada.

Tota la part del llibre en què s'explica com passen a l'acció és colpidora. Sobretot perquè assistim al punt de no retorn al que han arribat els joves quan munten el laboratori d'explosius a Alcanar i es fixen la data per actuar. "Som els que anhelem el martiri", diuen. Ja no es plantegen cap dilema sobre allò que van a fer?

Hi ha un fet molt indicatiu: que es posin cinturons d'explosius simulats. Això indica que ells anaven a buscar la mort, no volien sortir vius d'aquell dia. Ells sabien perfectament com s'havien de posar el cinturó al cos i com fabricar-la. A la casa d'Alcanar es troben restes d'una armilla "plenament funcional", diuen els informes. Hi una conversa amb un testimoni que em diu que Es Satty, quan torna de Bèlgica, diu que ja sap confeccionar cinturons explosius, i Mohamed Houli, el que està detingut i a l'espera de judici, diu que el cinturó trobat a Alcanar és el que s'havia de posar l'imam... que ja veuríem si ho hagués fet. En tot cas, en Younes, tan bon punt sap que hi ha hagut l'explosió d'Alcanar, es desconnecta de tot, llença el mòbil i se'n va a la Rambla a atemptar. Segur que n'havien

La gran concentració de rebuig dels atemptats davant del monestir de Ripoll, el dia 26 d'agost de 2017

"Tota la gent que coneixia Es-Satty, però, em diuen que no el veien capacitat per planificar tot això"

L'alcalde de Ripoll, Jordi Munell, abraça el president de l'Associació Musulmana Annour, Ali Yassinède

parlat, de les opcions que tenien si no els funcionaven els explosius. I ell no volia ningú que el pogués aturar, anava en una direcció molt clara.

Younes Abouyaaqoub era el més implicat, potser?

Era el que havia evolucionat més, ideològicament. El que podia defensar més bé els seus postulats jihadites. Mohamed Hichami també, però no tant, i menys encara Youssef Aalla. I els germans petits no van tenir temps de fer aquesta evolució. Va ser molt ràpid per a ells.

La societat ripollesa s'ha preparat per detectar casos de radicalització com aquest? I d'altra banda, com es gestiona el sentiment de culpabilitat per no haver aconseguit que aquests nois de Ripoll se sentissin part d'un nosaltres?

Hafida Oukabir, germana de Moussa, un dels terroristes, en el parlament que va fer durant l'acte del 26 d'agost

No hi ha veritats úniques. A Ripoll tothom ha passat el dol de maneres molt diferents. Crec que hi ha un intent de passar pàgina, de no parlar més de tot això. Però hi ha persones que tenen encara moltes contradiccions, persones que els van conèixer i que ara creuen que també són víctimes del terrorisme. Com la Joselina Soldevila, del cafè i restaurant Canaules, que tenia bona relació de veïnatge amb un dels nois, i després és víctima d'un robatori al seu domicili quan ells necessiten recursos per preparar els atemptats. Ella se sent traïda en la confiança. També hi ha la conseqüència política dels atemptats, el vot al Front Nacional de Catalunya en les últimes eleccions municipals, que arriba utilitzant un discurs que tensa la corda. Potser el problema a Ripoll, com a altres llocs, és que no hi ha convivència sinó coexistència, i que això ja hi era abans d'aquests fets: cada comunitat fa la seva vida sense interactuar gaire amb l'altra. I això en una població de poc més de deu mil habitants, on gairebé tothom es coneix amb tothom.

Comença i acaba el llibre amb la imatge de dos nens que es troben a primer d'ESO a l'Institut Abat Oliba, dos anys després dels atemptats. Un és el germà petit de Younes Abouyaaqoub i l'altre, el fill d'una família de Campdevàrol que passejava a la Rambla el dia dels atemptats. Superat el primer impacte, ara ja juguen junts. Un futur millor és possible?

És el millor exemple de resiliència. Que allò que els grans no som capaços de fer, ho puguin fer els nens.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Pujol, encara

La celebració el 90è aniversari de Jordi Pujol ha servit perquè es tornés a parlar del personatge i perquè forces dels antics correligionaris el reivindicuessin. De fet, ja fa mesos que alguns mitjans de comunicació, i molt especialment TV3, estan entossudits a rehabilitar-lo políticament. Per això, aixequen als altars una pretesa gran obra de govern que la separen d'una deshonestedat reduïda a "petits pecats" de l'esfera familiar. Obvien, naturalment, el sistema de corrupció personal i política que va construir i sense la qual es fa difícil d'entendre la seva hegemonia política i cultural durant tants anys. En la política catalana dels darrers 10 anys, quan les evidències mostrades judicialment sobre Pujol i el pujolisme ja no s'han pogut emmascarar, s'ha oscil·lat entre els que han simulat no el coneixien per tal d'evitar que contaminés els horitzons i expectatives actuals, amb aquells que opten per reivindicar-lo i, lògicament, enaltir-lo.

La veritat és que la majoria de la ciutadania intenta passar de llarg tant com pot de la família Pujol i els seus negocis, així com del finançament convergent. És el passat. És millor oblidar uns temps i una època en què les coses s'arreglaven a la manera d'una propietat de pagès, on Pujol exercia de gran patriarca que tractava als parcers segons el mereixien i segons el grau d'adscripció que demostraven. La pretensió de no voler recordar Pujol –els Pujol– no és tant per l'aversion que provoca que algú que ha estat seguit i santificat fins a tal punt no hagi resultat ser qui pensàvem, sinó justament perquè el seu lideratge i el seu comportament real estaven força ben associats i eren temps en què es donava per bo que les coses es fessin d'aquella manera. Se l'havia idolatrat fins al paroxisme i qui més qui menys

s'havia beneficiat del seu *sistema*. Un comportament que fa recordar força la reacció de franquistes fervents que, a finals dels setanta, van esborrar el seu passat de braç aixecat a la Diagonal al pas el dictador, per inventar-se una biografia de "demòcrates de tota la vida", molts d'ells redimits justament per un pujolisme que els convertia llavors en nacionalistes catalanistes, a més de donar-los ocasió de fer bons negocis o d'accedir als càrrecs en la nova administració que es construïa a base d'acòlits. De fet, és la mateixa gent, la mateixa escala de valors i la mateixa moralitat. Segurament qui ho va explicar millor va ser en Gregorio Morán en un fallit per

La corrupció político-econòmica fomentada, promoguda i emparada pel pujolisme només és una part de la perversitat

censurat article a *La Vanguardia*. Des del seu origen, el plantejament de Pujol distava de ser un projecte polític, una proposta de renovació de la societat catalana. Era bàsicament una proposta d'hegemonia d'uns determinats grups socials que se sostenia sobre uns pocs valors escassament elaborats de doctrina social de l'església i de nacionalisme que el que pretenia era disposar del predomini i ocupar el govern. Pujol va representar sempre i essencialment una vocació de poder, un discurs redemptor i hegemònic per a una mesocràcia que veia com les ínfules de modernitat i progressisme de la conurbació barcelonina la volien recloure als llimbs de

la Catalunya postfranquista. L'esquerra el va menysprear i no va copsar el perill real del pujolisme, no va entendre que darrere del simplisme teòric, les formulacions intel·lectualment gairebé puerils hi havia una gran potència política. Llaços d'interessos, sentit del poder i concepció patrimonial del país. El triomf de la banalitat.

Tota l'àmplia base social que va donar suport durant tants anys a aquest *moviment* era coneixedor i participava del que significava formar part del cantó *adequat* de la política i de la societat catalana. El pitjor de tot plegat no són els ingents enriquiments personals i familiars, les enormes fortunes dipositades en paradisos fiscals, els cobraments sistemàtics per a adjudicació d'obres, les fórmules perverses de finançament del partit i la xarxa d'entitats i organitzacions del voltant; sinó la corrupció d'una societat gairebé sencera, de baixesa moral, de mirar cap a un altre costat, de temor a ser condemnat a l'ostracisme pel nacionalisme majoritari, i acabar per riure'n les gràcies. La corrupció político-econòmica fomentada, promoguda i emparada pel pujolisme només és una part de la perversitat. La cultura d'aquest món ha impregnat una bona part de el teixit econòmic i empresarial català, així com de la comunitat. Tot plegat era poc més que un mètode, un sistema establert i àmpliament compartit, participat i conegut, sostingut per un silenci còmplice d'una part significativa de la societat catalana i dels mitjans de comunicació que ho coneixien sobradament. Jordi Pujol és el mirall d'una època, però també d'una certa Catalunya que s'hauria de superar. Per passar pàgina, caldria reconèixer, substanciar i deixar de justificar. El contrari, és tancar-ho en fals i perpetuar-ho.

Josep Aracil

Canvi espiritual

El coronavirus confirma el col·lapse del sistema capitalista i el final de l'etapa depredadora de l'espècie humana, regida per la llei de la selva, la del peix gros que es menja el més petit, que caracteritza l'espècie animal. Etapa manipulada per psicòpates convulsius, que volen ser més rics que els altres, al preu que sigui.

Suposa el final de l'actual civilització prehumana i la del naixement d'una nova de realment humana que assegurí la nostra supervivència. Per fer-ho possible caldrà resoldre el dilema, d'haver d'escollir, entre una nova civilització o

la continuació de la barbàrie del neoliberalisme del capitalisme més salvatge.

Caldrà un despertar de la consciència, un canvi cultural espiritual contraposat a l'actual materialista. Caldrà recuperar la concepció holística hipocràtica grega, que considerava l'home com una part constituent de l'univers.

Concepció que en l'actualitat es veu avalada per la física quàntica, que estima l'univers, constituït com a energia que no es destrueix sinó que es transforma, com un tot, incloent-hi la consciència humana.

Canvi espiritual basat en l'acompliment de dues premisses, la de la llibertat i la de l'amor, sense les quals no és possible avançar. La d'entendre a l'home d'una forma integral, com una consciència estel·lar, un tot interrelacionat compost per cos, ment i esperit.

Home implicat en la creació de la nova civilització, apostant per una societat per a totes les edats, centrada en les persones i no en els diners, vàlida per a tothom i funcionant com una xarxa interrelacionada, que pensa globalment i actua localment.

LLIBRES

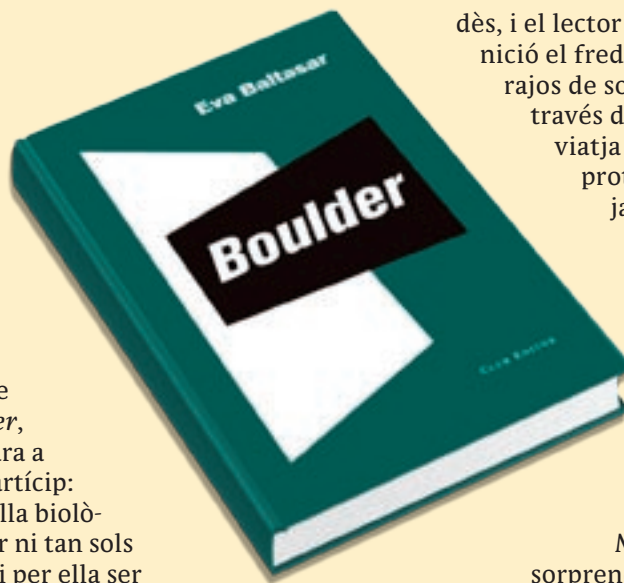
CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

Una manera de ser

Eva Baltasar va aparèixer al món literari de la novel·la amb *Permagel*, el primer volum d'una trilogia que ha continuat amb *Boulder* aquest 2020. La protagonista en tots dos casos, una persona sense nom, amb força tints autobiogràfic –sobretot a *Permagel*– és una dona lesbiana per a la qual el sexe és molt important. A *Boulder*, aquesta protagonista s'encara a un fet del qual no vol ser partícip: la maternitat. I no perquè ella biològicament sigui mare (potser ni tan sols formalment), sinó perquè si per ella ser mare no importa, per a la seva parella esdevé el més important, fins a l'exageració. En un volum de només 145 pàgines que s'esgoten en pocs dies, Baltasar reflexiona sobre la maternitat d'una manera que per a les lectores que han estat mares –en els seus prejudicis– els pot semblar la visió d'un home, d'aquells que no “ho entenen”. És cert que ella també presenta dos extrems de la situació personificades en les dues dones de la parella. En tot cas, s'hi presenta una situació que, a l'obra, té com a protagonistes una parella de dues dones però podria ser una parella home-dona o dos homes. Neguits que no hi entenen, de gènere.

A banda d'aquest tema, n'hi ha d'altres que envolten la protagonista. El paisatge, per exemple, hi és molt important. Parlem d'un paisatge islan-

dès, i el lector pot notar en cada definició el fred, l'aire gèlid o els petits rajos de sol. Es viatja a Islàndia a través de les paraules. Com es viatja als espais tancats on la protagonista es troba millor, ja sigui en una cuina estreta d'un vaixell o a l'habitació de convidats de casa seva. Amb la seva soledat i la seva vida austera. En el relat s'hi escola també certa crítica al turisme de masses o a l'addicció a la feina.

Més enllà del que pugui sorprendre la temàtica de l'obra, el que sí que es descobreix en la prosa de Baltasar és el fet que sigui poeta. L'autora havia publicat diferents llibres de poesia abans que *Permagel* i *Boulder* i la tercera part de la trilogia ja té títol *Mamut*. Es nota la prosa treballada, la cerca per explicar amb paraules úniques –que sovint cal rellegir per veure-ho clar– situacions que tenen a veure a explicar sentiments profunds. El to –no ens confonguem– és important i no és gens neutre. Paraules rotundes, molt clares i dures. Però, sí, hi ha poesia. En algun moment cita la manera de parlar com un element que construeix a les persones sense ser-ne conscients. El llenguatge, diu, també és una manera de ser. És la manera de ser de *Boulder* (nom pel qual coneixem la protagonista).

BOULDER

Autor: Eva Baltasar

Editorial: Club Editor

Lloc i any d'edició: Barcelona 2020

Nombre de pàg.: 145

Teresa Costa-Gramunt

El color del Modernisme

“Les flors de color blau són difícils d'aconseguir, cosa que les fa més singulars i misterioses. La flor blava simbolitza l'amor absolut, la unió entre el somni i la realitat”, escriu en el seu text Teresa-M. Sala i Garcia, comissària de *Blau. El color del Modernisme*, una exposició organitzada per l'Obra Social La Caixa, amb la col·laboració del Museu Nacional d'Art de Catalunya i dels Musées d'art et d'histoire de Ginebra. El propòsit: invitar els espectadors a participar de la bellesa de les diverses formes plàstiques d'aquest moviment sorgit amb tanta empenta en el llindar del segle XX. La selecció inclou obres d'artistes rellevants com Anglada Camarasa, Rusiñol, Mir, Nonell, Picasso, Raurich, Torres-Garcia, etc., així com figures destacades de l'art europeu com Ciurlionis, Nolde i Vlamink. L'exposició s'acompanya d'una sèrie d'estampes japoneses de la col·lecció d'Anglada Camarasa.

L'exposició “Blau. El color del Modernisme” “anhela endinsar-se en l'esperit d'una època en què l'aventura del blau va ser preponderant”, escriu la professora Sala. Certament: si haguéssim de posar un color a aquest moviment neoromàntic que és

l'art modern que va esclatar amb tanta llum i creativitat en el tombant del segle, aquest és el color blau per com “és el color del somni, el color de l'art, un color hel·lènic i homèric, color oceànic i del firmament”, com va escriure Rubén Darío al seu famós llibre *Azul*.

El blau és el color del cel i de l'espai, i de la rara flor blava misteriosa. El blau és el color amb què es mostra la vida interior. Color místic, és un color de les visions espirituals, a dir de l'estudis de la mística europea, Alois M. Haas al seu llibre *Visión en azul*. I és també el color de la contemplació del paisatge travessat per l'aire net com en aquelles pintures de Patinir, i de l'aire quiet i transparent de les pintures que representen l'Anunciació com ara la de Dante-Gabriel Rossetti, o la de Van Eyck, on Maria va vestida d'aquest mateix color blau cobalt que connecta amb l'estètica modernista en un desig de captar l'hora blava, i de veure en l'ocell blau una imatge de la bellesa enigmàtica de l'inabastable que, no obstant això, els modernistes van saber plasmar en obres com les que es poden contemplar en aquesta extraordinària exposició que és “Blau. El color del Modernisme”.

BLAU. EL COLOR DEL MODERNISME

Autors textos: Teresa M. Sala, Eduard Vallès, Pere Capellà, Mariona Bruzzo, Rosa Cardona i Elisa de Halleux
Edició: Fundació La Caixa i Editorial Planeta

Any d'edició: Barcelona, 2019

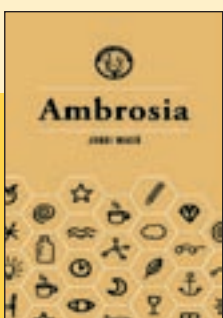
Nombre de pàgines: 159

NOVETATS EDITORIALS

‘Seguiré els teus passos’
Care Santos / Columna

A Conques, poble del Pallars Jussà, estan a punt d’obrir la tomba de Josep Gené, mort en estranyes circumstàncies fa més de 40 anys. Avisen la Reina, la seva filla, una dona independent que passa per un moment vital delicat, i que ara haurà d’enfrontar-se a un passat lligat a la Guerra Civil. Care Santos torna amb aquesta novel·la sobre la veritat.

‘Ambrosia’
Jordi Masó
Ed. Males Herbes

En un llibre no gaire voluminós, de 163 pàgines, s’hi concentren un total de 66 narracions curtes. Literatura condensada, escriptura d’orfebre, de la mà d’aquest autor granollerí, que ja s’està convertint en un dels grans mestres del gènere. “Té el talent i la sagacitat suficient per convertir-ho tot en una altra cosa”, diu Ponç Puigdevall.

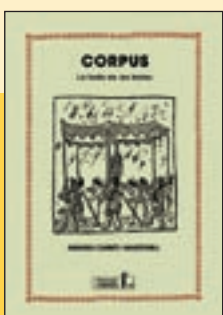
‘Carta al pare’
Franz Kafka
Angle Editorial

Per entendre Kafka és gairebé indispensable llegir aquest títol. Una llarga carta que adreça a Hermann, el seu pare, un home autoritari de qui no va sentir mai l’afecte. És un memorial de greuges personal, una forma d’exorcitzar en literatura els fantasmes de la infantesa. Així es comprèn perquè l’autor va explicar tan bé les angoixes del seu temps.

‘Les de l’hoquei’
Diverses autores
Penguin Random Houses

Què va passar en l’estiu entre la primera i la segona temporada de l’equip femení d’hoquei del Minerva? El que no es pot veure a la sèrie de TV3, ho expliquen en aquest llibre les seves mateixes guionistes. L’Emma, la Laila, la Berta, la Raquel, la Lorena, la Flor i la Gina van viure un estiu ple de vida, en què van començar a fer-se grans.

‘Corpus, la festa de les festes’
Amadeu Carbó / Ed. Morera

Aquest dijous era el dia de Corpus, encara que enguany hagi passat mig desapercebut. Abans, era una de les grans festes de l’any a tots els pobles i ciutats. Però què significava? Quina imatgeria religiosa o profana s’hi associava? Per què les modistes treballaven tant? De què venia l’*ou com balla*? Tot això explicat pel folklorista Amadeu Carbó.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Capella de Jesús

“Posem que algú em pregunta com em plauria que fos un poble, si s’esqueia de triar-me’l, o bé, si tant voleu, de fer-me’l. Ara us dibuixaré l’esbós d’un que m’agradaria.

Seria, això sí, una vila. A mi, les viles m’encanten. No tenen l’ensopiment dels llogarets ni el traüt inhumà de les ciutats. Una vila, trobo que et ve a la mida. S’hi està bé. Podeu seguir-la d’un cap a l’altre, i en qualsevol extrem trobareu una cara coneguda que us donarà l’ocasió de somriure. Seria una vila de proporcions enraonades. Les campanes d’un sol campanar arribarien a tots els indrets i encara els vagaria de rebotre a la muntanya propera. El campanar, el posaria encimbellat, però que, tot i destacar-se de l’església, hi fes una geometria noble i compacta i vetllés les cases i la rodalia, no pas d’una guisa superba, sinó maternal. Els carrers, més o menys tortuosos i entrellaçats, hi convergirien i, resseguint-los, podríeu llegir-ne els noms (Jesús, Sant Josep, Santa Coloma...), com si diguéssiu una lletania. Posaria, a l’entrant de la vila, un portal, inútil, no hi fa res, de forma massissa, una mica de color de cendra i d’un or frustrat. Una esglesiola ungiria el vianant a l’arribada, i una altra, en un carrer de força trànsit, faria com si el persignés, i ell no se n’adonaria, amb una mà maternal.

Als carrers hi hauria cases velles, de llindes amb dates entretallades de dos segles enrere. Hi sentiríeu, ací i allà, als matins, olor de pa calent i un dolç abaltiment, només amb algun crit de mainada que esquerdés el silenci.”

Josep Esteve

La Capella de Jesús és una capella d’estil gòtic tardà, a extramurs de la vila, on es reunia el consell de la baronia i després comtat de Centelles. Davant de la delicada i singular façana amb espadanya, inclosa en el continu urbà, o bé en el seu interior podem llegir un fragment en prosa de Josep Esteve que durant anys va ser capellà de la parròquia. L’autor evoca amb eficàcia com voldria que fos la seva vila ideal, de fet, Centelles. Al davant, tindrem una vista del Portal, l’església i el campanar i, un cop, traspasat el Portal i seguint pel carrer Major a mà esquerra, l’ermita dels Socors, l’altra citada en el text.

CONCURS NARRATIVA CURTA - 3r classificat 2019

GOTETES DE PLUJA

Jana Iglesias · Granollers

Il·lustracions: Maria Peix

No em vaig ni calçar per anar a obrir la porta. Feia deu minuts que havien picat al timbre d'un divendres a la nit plujós. La tarda abans havia estat maca talment com si pogués existir una vesprada lletja emmarada d'aigua i jo, ara a casa, encarava la nit. Una d'aquelles que pendula entre l'insomni i l'esgotament d'un llit tan buit, suposo. Un cop algú em va dir que aquestes son les nits en que neixen els contes, en que se t'enfarinen els cabells, però jo, que de cabells en tinc molts, els duia lligats dalt de tot del cap en un recollit maldestre però amb un to de dignitat casolana que només jo i el meu mirall entenem i al final, malgrat la literatura, aquella semblava la nit més vulgar de totes en que res més màgic que la tempesta que s'esdevenia et pot sorprendre. Mentre que a les tardes de sol em recordo de les històries d'amor és a les de pluja quan les escric i és que mai es fa sobrer tot el que se'n pugui dir. Mai el món n'està massa ple. Mai hi ha massa prismes per una mateixa llum. Amb el pijama més ordinari del món i les ulleres brutes de la suor dels coixins del sofà, dubtosa i acovardida, vaig anar al rebedor a veure qui havia picat. I el que vaig veure per la mira de la porta és, de manera irremeiable, una història en si mateix.

Granollers m'agrada més quan hi plou i puc passar els dits sota les baranes per endur-me les gotetes que s'hi aguanten amb els dits -les xarruparia si ningú mirés i tal volta és aquesta la missió dels meus llavis gruixuts més que la dels petons o la paraula-. Hi haurà poca gent pel carrer i als qui els fa por mullar-se seran tancats a casa seva amb alguna cosa millor a fer les tardes de divendres que refregar-se pel mobiliari urbà recol·lectant aigua amb les mans com si a casa meva no hi arribés. Tant de bo em pogués endur tant de líquid a la bossa. Són tardes de paraigües de Cherbourg vallesanes. Com si els dies grisos no existissin. Com si els dies que plou el temps s'aturés i només computessin els assolellats. Quines vides més curtes que tindriem si obviéssim els torrents que en algun moment, a tots, ens han robat les alegries! – vaig pensar mentre em passejava pel centre amagada dins d'una capelina preciosa i vermella que havia comprat a Londres i que pensava que mai podria posar-me aquí. Si, estimats, de vegades el vermell també oculta les noies que passegen quan tothom jeu a casa. Caminant per sota dels balcons sento famílies sopar.

Aproximadament fa un mes també plovia i a la ciutat se li accentuava aquest ventall de grisos magnífics que té arreu. A cada racó d'un dia de pluja s'hi amaga una cantonada de la que venies sempre més ben il·luminada. Aquella nit de fa un mes parlava amb una amiga i li explicava com de fàcil devia d'haver estat que tu i jo construïssim una casa. Jo pastaria el ciment amb les mans en una cubeta agenollada sobre el terreny i em carregaria les totxanes a l'esquena per donar-te-les una per una, amb convicció dolça, perquè tu bastissis les parets d'això nostre. Els plànols els improvisariem bevent vi i si alguna estança quedés torta ens en riuriem l'endemà perquè tot i que jo sóc de rectes, a tu, t'encanten les corbes. Els espais comuns els arrebossariem amb rajoles del color de totes les platges que haguéssim vist però jo tindria una habitació per estar-hi sola mentre tu escoltes música que se sent a l'altre punta del menjador. Els passadissos em menarien a tu. Els mobles

vindrien de Carrara. La taula de la cuina tindria la forma de la primera vegada que em vas tocar. Endreçaríem la millor biblioteca que el meu sou pot pagar i al rebedor ens hi fariem petons amb el sostre encara ple de forats. Jo pintaria les parets en calces. Tu t'espolsaries el guix dels cabells com si fossis un mestre d'obra reputat. Si hagués fet falta, els fonaments te'ls cavava jo a pic i pala. Tu que ets un paio tècnic enrotllaries les persianes, jo faria cua per gestionar els impostos amb calma fingida i tot aquest seguit de coses que crec s'obliden d'explicar a les facultats d'arquitectura. Un cop acabada la casa ens torrariem al sol del jardí com dues llesques de pa el diumenge al matí.

Què fàcil que era – va dir la meva amiga.

Als terrenys que queden buits, però, s'hi acumula la deixalla d'una manera natural, orgànica. Les piles de tovot les desfà la rosada al matí i les males herbes creixen allà on hi anava el menjador. Els possibles compradors ho saben i fugen. Quin any més complicat sense la teva veu escombrant les raconades

Vaig obrir la porta i van entrar en estampida silenciosa i van començar a omplir casa meva. Petites i molles em van ocupar els mobles, les lleixes de la cuina, la biblioteca, els forats dels prestatges, el sofà i l'espai.

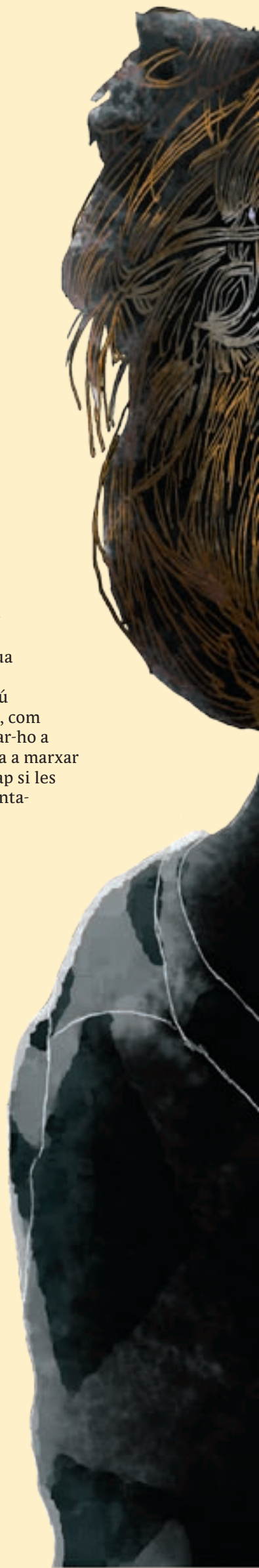
A tot això, un mes després, ja era al rebedor perquè feia estona que havia sonat el timbre. Jo, que no tenia mai visites. Vaig obrir la porta i van entrar en estampida silenciosa i van començar a omplir casa meva. Petites i molles em van ocupar els mobles, les lleixes de la cuina, la biblioteca, els forats dels prestatges, el sofà i l'espai. Sense dir res ni avisar-me per poder fer neteja un dia abans, les tenia per les taules i estirades damunt del meu llit. N'hi ha que s'havien ficat dins dels armaris, d'altres dins les meves sabates. Algunes volien sortir al balcó i temia que els veïns les veiessin. Em miraven en pudorós silenci i deixaven tot de regalims d'aigua d'haver estat caminant sota la pluja en processó cap a casa meva. Què podia fer jo ara amb tot allò al meu pis? Qui les havia vist venir pel carrer i no m'havia avisat? I és que va haver-hi un divendres tristíssim al vespre en que totes les cançons d'amor del món van venir a veure'm a casa a demanar-me perdó per totes les mentides que diuen.

Ja no hi cabia una agulla i el terra del menjador era una barreja d'aigua i fang que havien portat del carrer. Maleïdes que m'ho estaven tornant a embrutar tot. Ves a saber durant quanta estona van estar entrant-ne per la porta: havien obert l'aixeta igual que per la pluja i jo, esvalotada, només feia que pensar que tot em passava a mi. I a qui trucava? A ma mare? La urbana? A l'home que em

va engegar? El meu pis era pla de cançons –des de l'inici a la coda- amb els ulls baixos, tèrbols i grossos, sotjant-me, disculpant-se.

Vaig reaccionar ràpid anant a buscar tovalloles i agafant draps de cuina sota l'aigüera encara en vaig trobar un centenar més allà amagades. Tan carregada de robes com vaig poder mirava d'eixugar el que podia però ni els fregalls de cuina més bruts desdibuixaven la bellesa de l'escena: l'estúpid cinèfil que dirigeix la meva vida s'havia empescat un final de pel·lícula en que mil masses líriques repoblen casa meva on tant el buit ha crescut. Una fantasia cinematogràfica de diumenge a la tarda commutada en divendres a la nit passat per aigua a la capital.

Com que no vaig trucar a ningú demanant ajuda vaig dir-me que, com de costum, em tocava sol·lucionar-ho a mi tota sola. Potser les convidava a marxar en un llampec de lucidesa, qui sap si les recolliria amb l'escombra o les entaforaria, plegades, en una caixa sota el llit a criar pols. Potser les baixava a les escombraries l'endemà al matí. Ves a saber de quin color és el contenidor on has de llençar totes les cançons d'amor del món. Feia vint minuts que se m'havien escampat pel pis amb una velocitat envejable, com una presa que ha desbordat des de la meva porta. A tot això, com dos amants tímids, encara no ens havíem dit res. Aquella nit, a casa meva, ja ens coneixíem tots però jo no tenia ni idea de si les cançons, a part de sonar, podien parlar i de basarda, no volia preguntar. El cas és que casa meva ara feia una olor peculiar barreja de fusta i crispetes -que és al que fa olor l'amor- i la flaire se'm va escolar entre els rinxols que se'm deslligaven de la cua i a mi, que mai em falten les

paraules, encara em costa tants dies després descriure la forma que té una cançó. Només sé que tremolen, que semblen ratolins que corren en bandada, que tenen ulls però estranyament sense boca i que quan en vaig intentar agafar una em va relliscar de les mans. Són com nens petits que diuen coses de grans. Pobretes, tenen més por elles que tu quan et creus tot el que expliquen.

De sobte, d'entre la munió que poblava els meus seixanta metres quadrats, s'erigí una líder que es va fer lloc d'entre totes. Era el primer cop que una d'elles, en comptes de córrer com formigues que fugen espantades del niu, caminava. Sense parlar, no sé ni com ho vaig entendre, la cançó d'amor més important de totes –ni per tot l'or del món us diré quina és– volia que segués al sofà amb ella i per fer-nos-hi lloc vaig haver d'espolsar amb la mà la resta escampant-les pel terra caient unes sobre les altres.

Ens miràvem. Ens miràvem ella des dels seus ulls aquàtics i jo digna i amb els llavis rígids i tancats de qui els ha obert massa vegades per dir tantes

Sense parlar, no sé ni com ho vaig entendre, la cançó d'amor més important de totes –ni per tot l'or del món us diré quina és– volia que segués al sofà amb ella i per fer-nos-hi lloc vaig haver d'espolsar amb la mà la resta escampant-les pel terra caient unes sobre les altres.

tonteries i esperar-ne encara més. Petita i esquifida li aguantava la mirada violenta i tendra amb la que es compadia de mi. Vaig notar silenci el gèlid de les altres que esperaven. La pluja s'aturà en sec. De sobte, la cançó va començar a sonar, i el seu cant em va acaronar la galta, se'm va passejar pel clatell i se'm van ericar els dits i vaig tancar els ulls per entendre-ho tot millor. Com si mai m'haguessin volgut cap mal, com si des de les profunditats dels pentagrames que les trenaven només haguessin fet camí amb mi. La cançó d'amor més important m'estava cantant al menjador de casa i jo, que l'havia culpant de tot, me'n vaig tornar a enamorar.

L'endemà vaig llevar-me al llit. Descalça vaig anar cap al menjador, on hi feia olor a presència, però el pis era ben buit. A la taula vaig trobar-me tots els draps de cuina plegats, perfectament apilats. Cada cop que plou les gotetes de pluja que pengen dels reixats em recorden la forma de les cançons que una nit van venir.

Mariadel Estreme

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

124

LÈXIC

La volta al món en 80 termes (IV)

OCEANIA I L'ANTÀRTIDA

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Avui Oceania i l'Antàrtida seran les protagonistes de la quarta etapa. Comencem a Austràlia, un país amb una riquesa natural que va molt més enllà dels coales, els cangurs i els arbres d'eucaliptus. Alguns exemples en són la tortuga de coll de serp del nord d'Austràlia, amb un coll tan llarg com el seu nom; el punah, un arbre que pot fer fins a 40 metres d'alçària, i la macadàmia, d'origen australià i reconeguda mundialment pels millors gurmets. Els amants heu de tastar alguna copa de sirà o syrah, un vi negre, fosc i amb una aroma característica. I no podeu marxar del país sense deixar-vos seduir

pel so d'un didjeridú o viure la intensitat d'un partit de rugbi. Sabíeu que hi ha melés espontànies, obertes, ordenades, pactades i simulades? Sou al lloc idoni per aprendre'n les diferències!

A Papua Nova Guinea, els colors d'una balsamina us deixaran bocabadats, i a Tasmània val més que no topeu amb el diable més televisiu: crida molt, és esquerp i té les dents ben esmolades. Fem un salt i anem cap a Nova Zelanda, on aprendrem uns mots de maori i, si sou aficionats a fer submarinisme, no marxeu sense haver vist un dels peixos endèmics del país, la rata de Nova Zelanda.

Us proposem dues maneres d'acabar la ruta. La primera, envoltats de blanc i de gel. A l'Antàrtida podreu contemplar la bellesa de la barrera de glaç o gaudir de l'espectacle d'una aurora polar, que a l'hemisferi sud es coneix com a aurora austral. La segona opció fa més d'estiu: enmig de l'oceà Pacífic en unes illes paradisiàques, les Hawaii, passarem les hores sentint la guitarra hawaiana.

La setmana vinent anirem més a prop de casa.

Font: Termcat 2015 (text adaptat).

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

You can't have your cake and eat it

Since we looked at vocabulary related to baking last week, we're going to learn some idioms about desserts and baking.

Match the idioms to their meanings.

CATALÀ

No pots tenir el pastís i menjar-te'l (no ho pots tenir tot)

Com que la setmana passada vam estar mirant vocabulari relacionat amb fer pastissos, aquesta setmana aprendrem algunes frases fetes de postres i rebosteria.

Relaciona les frases fetes i el seu significat.

1.	You can't expect to have fantastic schools and not pay more tax. <i>You can't have your cake and eat it.</i>	a)	source of income / livelihood
2.	I was disappointed I didn't get the promotion, but <i>that's the way the cookie crumbles</i>	b)	not completely thought out or planned
3.	Teaching English is my <i>bread and butter</i> .	c)	an impossible or unlikely idea or plan
4.	Josie is always nice to her boss. She <i>knows what side her bread's buttered on</i> .	d)	something bad has happened, but you can't change it, so you must accept it
5.	The government has had a <i>half-baked idea</i> about opening the schools this month.	e)	distinguish who or what is valuable from those that aren't
6.	The Internet really is <i>the best thing since sliced bread</i> .	f)	do or have two good things at the same time that are incompatible
7.	Shaun's dream of being a famous actor in Hollywood is <i>a pie in the sky</i> .	g)	very easy
8.	I think working from home really helps bosses to <i>separate the wheat from the chaff</i> .	h)	know where your interests lie, or who to be nice to gain an advantage
9.	The President got his <i>just desserts</i> when he lost the election.	i)	punishment or reward that is deserved
10.	Passing the exam was <i>like taking candy from a baby</i> .	j)	revolutionary development or innovation

Les solucions de la setmana anterior:

■ 1 e; ■ 2 g; ■ 3 i; ■ 4 a; ■ 5 j; ■ 6 c; ■ 7 f; ■ 8 b; ■ 9 h; ■ 10 d

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

BOB DYLAN
'Blonde on Blonde'
Columbia, 1966

Quin és el millor disc de Bob Dylan, l'únic rocker guardonat amb el Premi Nobel de Literatura? Per mi, aquest *Blonde on Blonde* de l'any 1966. Diuen que va ser el primer disc doble de la història, i tenia un total de 14 cançons. Els músics, excepcionals: Robbie Robertson, a la guitarra; Charlie McCoy, que ho tocava tot; Wayne Moss, a la guitarra; Joe South, al baix; Kenny Buttrey, a la bateria, i l'enorme Al Kooper, als teclats. Dylan deia que amb el disc havia intentat plasmar el so del mercuri. I tu penses, quina ximpleria. Però escoltes el disc i et dius: "Ostres, sí que sembla el so del mercuri!". Cap de les 14 cançons és sobrera, totes tenen alguna cosa o altra que et fan enamorar. Les més famoses potser són "Just Like a Woman", que ha tingut un pilot de versions, i "I Want You". Les meves preferides són "Visions of Johanna", que pel que sembla està dedicada a Joan Baez, "One of Us Must Know (Sooner

or Later)", la rítmica "Stuck Inside of Mobile with the Memphis Blues Again" i, per sobre de tot, "Sad Eyed Lady of the Lowlands", una cançó d'amor que amb els seus més d'11 minuts ocupava tota l'última cara del segon disc. Amb *Blonde on Blonde*, Bob Dylan, que l'any que ve farà 80 anys, va abandonar definitivament la cançó folk de protesta per endinsar-se en l'electricitat del rock.

EL TEST
Pele Bernial (Pele Macleod)

Primer instrument que vas tocar? Als 14 anys vaig agafar la guitarra del meu pare i m'hi vaig quedar enganxat. **Primer grup del qual vas formar part?** Blue-Tack, amb uns amics de Parets cap al 1996. **Primer disc que et vas comprar?** *Thriller* de Michael Jackson en casset. **Quants discos tens?** Uns 400. **Salva'n tres.** *Don't Look Back in Anger*, d'Oasis; *Thriller*, de Michael Jackson, i *A Night at the Opera*, de Queen. **Un concert (com a públic) per recordar.** Coldplay al Palau Sant Jordi el 2008. Un llamp de concert. I també Oques Grasses al festival Sons del Món de Roses. Brutal.

NOTES

Porta Ferrada i Sons del Món
faran concerts a l'estiu

Finalment, l'estiu no quedarà orfe de festivals de música. Tot i que la majoria s'han cancel·lat, aquesta setmana n'hi ha hagut un parell que han confirmat que s'adaptin a l'era coronavirus i que programaran concerts tot i que ho faran amb força limitacions. Es tracta de Porta Ferrada, a Sant Feliu de Guíxols, i Sons del Món, a Roses, als quals cal afegir-hi el Cruïlla XXS de Barcelona, que ja es va anunciar fa uns dies. Al Sons del Món, doncs, una de les grans cites d'estiu de la Costa Brava des de fa tretze edicions, s'hi faran nou concerts a la Ciutadella de Roses amb tres caps de cartell: Sopa de Cabra el 31 de juliol, Manel el 8 d'agost i Stay Homas el 9

d'agost. Les limitacions actuals faran que el nombre d'espectadors es redueixi a 800 a cada concert i sempre complint amb les mesures de seguretat pertinents. La pandèmia ha provocat l'anul·lació de les gires dels artistes internacionals i per aquest motiu l'actuació de God Save The Queen ja s'ha ajornat pel 31 de juliol del 2021. Pel que fa al nou Porta Ferrada, també amb bolos amb un aforament màxim de 800 persones, s'afegeixen a la programació Stay Homas, Miguel Poveda, Ara Malikian, Andrea Motis, Sopa de Cabra i Els Amics de les Arts. Es mantenen Albert Pla, Los Secretos i Coque Malla, Nil Moliner, Arnau Griso, Jethro Tull, Amaral i Manel. Cauen Jamie Cullum, Ben Harper, Leiva o Simple Minds, entre d'altres. Part de la música *presencial*, doncs, no farà vacances.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

NEL-LO C
'Ànima rebel'

El hip-hop en català no para de créixer. I un dels nous valors és Nel-lo C, un raper de Sabadell compromès amb les persones més desfavorides (i no només per *postureig*, ja que treballa com a monitor amb alumnes de situacions difícils). Després de debutar amb l'autoeditat *Llunàtic* (2017), ara hi torna amb *Ànima rebel*, un treball on compta amb les col·laboracions de Can Canalla a la cançó "Per dins" o de Poor Tràmit i Kovitch a "Tocats de l'ala". La meua preferida és "Amor d'estiu", qui sap si inspirada en l'homònim dels també vallesans Tancat per Defunció.

DANIEL RUIZ
'Diamond Fanged
Black Feline'

Diamond Fanged Black Feline és ja el tercer disc del barceloní Daniel Ruiz, un músic inquiet i autodidacte que en aquesta ocasió ha facturat una col·lecció de cançons amb referències que van des del blues-rock d'aire americà fins al folk d'autor i la psicodèlia. El treball és de caire instrumental i Ruiz se l'ha gravat solet a casa seva i s'ha fet càrrec de tot (teclats, guitarres i algun altre invent). Només hi ha la col·laboració al saxo d'Arnau Abadal. El disc és interessant però no és gaire aconsellable per als abonats al monconsum de pop de radiofórmula.

DR RECORDÀ
'Escola de
rebel·lia'

Escola de rebel·lia és el títol d'un llibre de Salvador Seguí (el Noi del Sucre) i d'allà el va pescar Dr Recordà per batejar un disc de debut amb nou peces que es mouen entre la cançó d'autor i l'*indie*. El cantautor de Sant Cugat del Vallès fa cançons sense pèls a la llengua i ha escrit obres d'art com *Mel i coratge*, *Humor sapiens* o *Centaures i caputxetes*. I tot, fent el seu particular homenatge a la formació revolucionària i contracultural "que ha forjat una llarga tradició contestatària de classe arreu del món i al llarg de moltes generacions". Queda dit.

ECONOMIA

Marta Escobar Martí / AMIC

QUE VE
EL LLOP!

La Cambra de Barcelona debat sobre com la crisi de la Covid-19 ha canviat la visió sobre la digitalització de les empreses: “Ha passat d’oportunitat a una necessitat”

“Catalunya, fàbrica d’idees, ha d’apostar per un ecosistema emprenedor.” “Cal establir nous models de relacions laborals, comercialització i negociació” en el marc de l’economia digital. Aquestes idees corresponen als eixos 7 i 8 del full de ruta de la Cambra de Comerç de Barcelona, i aquestes idees agafen més força que mai en aquests moments. “Fins fa un temps dèiem que la digitalització era una oportunitat; ara, que és una necessitat”, avisa el seu president, Joan Canadell. La crisi provocada per la Covid-19 ha fet aflorar “la importància de la digitalització”, però, sobretot, la urgència de creure en ella, accelerar el futur cap a aquesta direcció i incorporar-la al món empresarial.

Si bé la Cambra va llançar la campanya “Que cap empresa tanqui” per donar suport a tots aquells negocis perjudicats per l’estat d’alarma i el confinament, Canadell ha reconegut que han estat més les empreses que han acudit al seu assessorament per transformar-se digitalment, que no per evitar-ne el tancament. Així ho explicava durant la tercera jornada de la Llotja Virtual batejada com a “Visió i estratègies per accelerar la digitalització del teu negoci”, on el *dream team* de l’emprenedoria de l’Estat posava els punts sobre les is en qüestions que consideren arcaïques, com la creació i planificació d’un pla de negoci.

“A mi tant me fa el que vas facturar el mes 3 de l’any 4 a Argentina, jo el que vull saber és què vas vendre ahir a Sabadell”. Clar i contundent, l’inversor de capital risc i fundador de Cabiedes & Partners, Luis Martín Cabiedes, aposta per provar i portar a la pràctica qualsevol idea abans que donar-li mil voltes. “Moltes vegades la gent pensa que innovar és pensar què faràs d’aquí a 10 anys i el que cal fer és posar-se a fer alguna cosa ara”, apunta, al mateix temps que afegeix: “Si et fa vergonya llançar alguna cosa al mercat és que vas bé”. La seva fórmula? “Posa’t a fer les coses avui i prova” perquè, assegura, “un dels avantatges de l’economia digital és que pots canviar les coses ràpid i corregir-les”.

Partit a partit

Els tres ponents van en la mateixa línia. Per la fundadora i CEO de Social Car, Mar Alarcón, “un pla de negoci et fa perdre el temps”, perquè precisament la digitalització “et permet fer proves amb el client a temps real i ens donen informació pràcticament al moment”. És per això que cal anar “partit a partit” i, com assenyala el president de Barcelona Tech City i cofundador d’Antai Venture Builder i Glovo, Miguel Vicente, “anar fent i invertint conforme vaig veient resultats”.

Però per això cal tenir diverses coses clares. Primer, i el més important, que “no s’ha de tenir por d’equivocar-se” perquè el més probable és que passi, però això no ens pot tirar per enrere. “Menys anàlisi i més provar”, com diu Vicente, que avisa que l’aposta clara de les empreses d’avui ha de ser la d’incorporar talent tecnològic a tots els nivells de les empreses. “Aquesta és una de les claus de la transformació”, a més de “posar els millors al capdavant de la digitalització i la innovació” i “enfocar el procés d’innovació cap a un procés d’innovació oberta”.

Alarcón afegeix un punt més a la qüestió i sosté que és bàsic “incorporar la cultura digital i emprenedora dins les grans corporacions”, però adverteix que “això només es pot fer si t’ho creus; si només és una reacció perquè està de moda o perquè ve una crisi, no sortirà bé”. De fet, el coronavirus ha tret a la llum les mancances de moltes empreses en aquest sentit, que s’han vist forçades a adaptar-se perquè, si no ho feien, l’alternativa era morir. Les pimes han hagut d’anar de pressa i corrents en aquesta crisi, però l’important de tot això és tenir clar que això ha estat una oportunitat per “incorporar-ho en el seu ADN i en la seva cultura”.

El moment de les pimes

Justament per això, aquest, més que mai, “és el moment de les pimes”. Cabiedes anima les petites i mitjanes empreses a entrar de ple en el camí de la digitalització i els proposa “veure com una oportunitat el que ha portat la Covid-19”. Si la grandària “ha estat un problema tradicional per a les pimes”, ara han de donar-li la volta: “Ara l’avantatge va per a David, en comptes de per a Goliath”, afirma, sense oblidar-se de la situació de desigualtat que ha provocat la pandèmia per als sectors empresarials més crítics.

El debat està viu, però tots segueixen una mateixa línia de discurs. Una gran empresa no pot provar i llançar al mercat productes nous d’un dia per altre, però una pime sí que pot fer-ho perquè “ets tan petit, que si s’enfaden, s’enfaden pocs. Després els convides a un sopar i continues provant amb altres productes”, proposa Cabiedes, mentre persisteix a encoratjar les pimes plantejant que “intentin fer de la digitalització i de la grandària un avantatge i no un problema”.

D’aquesta manera, i en línia amb la idea de fugir dels plans de negoci, recorda que “el futur és més fàcil d’esbrinar que d’endevinar” i incita les empreses a “fer una prova perquè això no va de visions, va de fer proves amb els clients”. I és que, encara que admet que “la incertesa et crea un munt d’angoixa”, repeteix que “cal saber veure-ho com una oportunitat”.

Digitalitzar-se o morir: un tòpic?

Barcelona juga un paper molt important en tot això i, justament en una ciutat com aquesta, “o som digitals o no serem” perquè, apunta Vicente, “les *start-ups* és l’únic sector en què la capital catalana continua creant ocupació i també ho ha fet durant la Covid-19”, motiu pel qual “cal continuar aprofundint en el teixit de *start-ups*” i, de nou, “és el moment perquè les pimes facin una aposta clara per la digitalització”.

La Covid-19 ha posat sobre la taula moltes mancances empresarials en l’àmbit digital i de negoci. Fa tres mesos, recordava el moderador del debat, Albert Pijuán, “aquest acte l’estàriem fent a la Casa Llotja de Mar”, però el coronavirus “ha accelerat el futur i, en dos mesos, s’han accelerat canvis que haurien vingut d’aquí a tres o quatre anys”. La Covid-19, a més, ha fet evident que la burocràcia i la lenta presa de decisions juguen a la contra no només de l’economia, sinó de tot el conjunt de la societat i avui, més que mai, cal aplicar el *carpe diem* perquè “l’única cosa constant és el canvi”. Que ve el llop, però el llop ja és aquí.

Això no va de que les pimes lluitin contra les grans empreses com va haver de fer-ho David contra Goliath, però sí que adquireixin aquest avantatge que va tenir David quan va agafar l’espasa del gegant i li va tallar el cap. Que *start-ups*, pimes i grans juguin amb igualtat de condicions i tinguin un espai al mercat. I, per això, com diu Cabiedes, i potser puguem aplicar-nos més enllà del terreny empresarial, “prova, clava-te-la i no esperis que vingui la verge a veure’t perquè això va més de fer que de pensar”.

ALEGRIA INTERIOR

Antoni Lacueva / antoni@mindfulness-barcelona.com

‘Mindfulness’: cultivant equanimitat

Mindfulness és una manera de ser i una manera de ser que requereix pràctica.

Quan observem sense judici el sorgir dels fenòmens de l'experiència amb una actitud d'obertura i amabilitat anem construint equanimitat.

La millor manera de comprendre és experimentar i per això **la proposta d'una pràctica** que pots fer durant el dia les vegades que puguis.

■ **1** Troba una posició còmoda i respira fondo. Com si durant tres o quatre respiracions completes volguessis refrescar el teu interior: inspirar i exhalar...

■ **2** Convida't a deixar-te anar, relaxar-te i connecta amb aquesta sensació.

■ **3** Entrant en el teu cos i ment, aquí i ara.

■ **4** Observa durant uns instants el fluir de la respiració i encara que en la teva ment apareguin pensaments deixa que la teva ment torni amb amabilitat a portar l'atenció a les sensacions de la respiració.

■ **5** Ara deixa que treballi la teva imaginació: *l'efecte de la imaginació no és imaginari*.

■ **6** Imagina un moment en què et sents equilibrat/ada. Podria ser un moment en què estaves a punt de cridar, però en canvi vas fer una pausa. Podria ser qualsevol cosa.

■ **7** Intenta recordar un moment en què et vas sentir equilibrat. Observa si pots veure, sentir o sentir com era. On estaves? Què vas veure? Què vas escoltar? El més important, què vas sentir dins teu?

■ **8** Si no et passa res, pots imaginar una muntanya. Una muntanya és sòlida, forta i poderosa. Pots

recordar un moment en què vas sentir la força d'una muntanya o imaginar com és això? Com se sent això?

■ **9** Podríem dir que les coses van anar com van anar. Podria estar amb això com estava. Puc estar amb les coses com estaven. Pots repetir les paraules en la teva ment:

Puc estar amb les coses com estaven. Vaig manejar això amb força, amb equanimitat.

■ **10** Observa el que passa dins teu al recordar aquest moment o a l'imaginar la muntanya. Respira i nota el que succeeix dins teu.

■ **11** Ara imagina alguna cosa que ha dificultat trobar equanimitat, trobar equilibri. Podria ser alguna cosa simple, o potser estàs aclaparat/ada per la feina o la manca de treball.

Les coses són com són. Puc estar amb les coses com són. Potser no m'agradin aquestes coses, i això està bé. Potser no siguin el que vull, però puc estar amb ells. Tinc la capacitat d'estar amb la vida tal com és.

■ **13** Quan recordis aquesta situació, observa el que passa al teu cos. Potser hi ha una mica de tensió: contracció, constricció o aversió. Potser no t'agradi. Voldries que fos diferent. Només respira i nota.

■ **14** Ara, fem servir paraules que podrien ser útils. Pots imaginar enviar-te aquestes frases a tu mateix en aquesta situació o enviar-les a la situació. *Les coses són com són. Puc estar amb les coses com són.*

■ **15** Repeteix les frases i després verifica el que està succeint.

Ets com ets. Puc estar amb tu com ets. Soc com soc. Puc acceptar-me tal com soc? Puc capejar aquesta situació amb gràcia, amb equanimitat?

■ **16** Mentre dius aquestes paraules, mira si pots recordar com et vas sentir en la part anterior de la meditació i recrea aquest sentir ara i aquí.

Les coses són com són. Puc estar amb les coses com són. Potser no m'agradin aquestes coses, i això està bé. Potser no siguin el que vull, però puc estar amb ells. Tinc la capacitat d'estar amb la vida tal com és.

■ **17** Quines paraules vols dir-te relacionades amb la teva situació? Digues-les ara.

■ **18** Tornem a aquest record, aquesta imaginació de la solidesa, la força i la capacitat que tots tenim dins nostre per manejar el que porta la vida. Seu aquí amb aquesta sensació per respirar una mica més. Pots dir-te a tu mateix/a, el que sigui que hagi d'enfrontar, això ha de venir i no ho sé, puc enfrontar-ho amb equanimitat?

Antoni Lacueva, president de l'Associació Professional d'Instructors de Mindfulness-MBSR

L'HORÒSCOP

Dhanna Astròloga

Del 12-06-2020 al 18-06-2020

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

T'interesses per millorar el descans. Pots experimentar certa tensió que prové de l'àmbit laboral i cerques maneres de trobar l'equilibri perquè no afecti la teva salut.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Necessites alliberar-te d'algunes preocupacions i et poses a treballar per estar més tranquil. Una amistat del passat et podria contactar per demanar-te ajut econòmic.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Contactes amb algunes persones del passat que et poden ajudar a expandir un negoci. Hauràs de contenir-te davant diverses temptacions sexuals. Compte si tens parella.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Dies de possibles gestions documentals. Trobades i converses per aclarir diversos assumptes amb els germans. Per millorar l'economia et planteges un canvi de residència.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Algunes pors no resoltes es poden mostrar per fer-te saber que hi has de posar solució. Si tens algun talent artístic oblidat, et sents amb ganes de recuperar-lo.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Projectes de futur amb la parella que et fan feliç. Coneixes gent nova, especialment vinculada al sector laboral. Et tornes a connectar amb tot allò que et dona plaer.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Mart i Neptú a Casa VI t'inclinen a exigir concreció al sector laboral per organitzar-te la vida. Tornes a llocs que enyoraves. Xerrades interessants al voltant d'una taula.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Els amors en la distància o mitjançant aplicacions virtuals poden donar-se i el problema serà decidir-se. La parella pot passar un moment delicat i demana la teva atenció.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Si hi havia algun problema familiar, ara es pot donar el pont necessari per establir una millor connexió. Al sector econòmic pots comptar amb algun ajut providencial.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Tot i el teu tarannà habitual, més aviat silencios, en aquests dies et trobaràs més comunicatiu. El sector laboral continua amb alguns retards, cal una mica de paciència.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Despeses relacionades amb els fills. En l'amor tendeixes a ser idealista. Si estàs coneixent una persona, caldrà no perdre de vista la realitat per evitar desil·lusions.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Mart amb Neptú inclina a l'acció. Pots sentir una energia que t'impulsa a seguir el teu instint, sigui quin sigui. Compte amb les accions poc definides, cal ser prudent.

GASTRONOMIA

Ramon Font / AMIC

Confit d'ànec al forn amb guarnició

Recepta més que fàcil perquè part d'ella ja la tenim elaborada. Em refereixo al confit d'ànec, que ja el comercialitzen cuit. Aquest producte amb un toc de forn per daurar-ne la pell és suficient. Per tant, per a aquest plat tan sols farem una guarnició senzilla, però ben saborosa. Quants cops hem sentit allò de “estan més bones les patates que el tall”? No patiu, perquè trobareu tan deliciós l'ànec com la guarnició.

O sigui, ja podeu adquirir una llauna de confit d'ànec si heu de cuinar per a diverses persones (si no, les podeu trobar individuals). El confit es comercialitza amb la peça sencera de la cuixa i l'entrecuixa o bé amb ales que, al ser d'ànec, semblen pernilets de pollastre. Fixeu-vos que per a aquesta recepta jo prefereixo la segona opció. El confit amb la cuixa sencera la utilitzo per a altres elaboracions. En una altra ocasió us en presentaré alguna proposta.

El primer que farem serà posar una base de ceba tallada a rodanxes, d'un centímetre de gruix aproximadament, en una safata de forn. També hi repartirem, sense por, 8 o 10 dents d'all sencers, sense pelar, tan sols un xic aixafats. I amb un parell de fulles de llorer hi incorporarem força trossos de patata (tallada a daus o a grills). Quan tinguem tot això a la safa, salpebrem i reguem tots els ingredients amb el greix del confit. En aquesta recepta no hi posem ni un raig d'oli.

Amb tot el que us acabo d'explicar, agafem la safata i la introduïm al forn a uns 180° o 200° i deixarem que es faci fins que la patata estigui cuita i una mica dauradeta. En aquest moment retirem la safata i

hi posem els talls d'ànec, amb la pell mirant cap a dalt. Ho fiquem altre cop al forn i ho deixem uns 15 minuts més, ara a uns 210°.

I fent tot això ja ho tindríem. En primera instància, podreu comprovar quina flaire i quin aspecte visual tan bo. Després, ja gaudireu del gust. Els ingredients hauran deixat una mica de suc que ho haurà impregnat tot. La ceba i la patata hauran suat la seva aigua; els alls hauran exercit de potenciador, i el greix del confit, de brou consistent.

Sense perdre temps perquè no se'ns refredi, ho servim en un plat ben maco. Uns minuts abans hauré obert una bona ampolla de vi amb caràcter, com la recepta que haurem fet. Opcions: un Empordà o Pla de Bages que, fàcilment, ens oferiran una graduació de 14 o 15 graus. També ens hi aniria bé un Montsant, Priorat o Terra Alta, vins que, igualment, arriben als 14 graus.

Animeu-vos i feu aquest plat tan fàcil d'elaborar, però, com jo dic sovint, encara que no sigui complicat de cuinar no vol dir que el resultat final no sigui de categoria. Bon profit i fins a la propera.

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

‘Ya no estoy aquí’

De Fernando Frías de la Parra

Segona pel·lícula de Fernando Frías de la Parra, a la qual li costa trobar la història més interessant dels personatges proposats i també la resolució, però amb una bona posada en escena. L'important és connectar amb la música que el protagonista vol ballar: la cúmbia, un ritme nostàlgic amb el qual viuran una experiència no excessivament original però sí sorprenent.

Correctes moviments de càmera van definint l'estat emocional del protagonista així com la dificultat d'expressar els seus sentiments i els problemes d'un emigrant d'aprendre un idioma, en aquest cas a Nova York. I també com de difícil resulta adaptar-se i començar en un lloc nou, també per necessitat física, que no tots aconseguixen.

Aquest protagonista és el líder d'un grup, els Terkos, amb el qual anaven fent algun bolo i amb el qual es veuen implicats sense voler-ho en una acció dramàtica d'un càrtel de traficants. Fugint, intenta refer la seva vida a Jackson Heights, on destaca la seva personalitat i estil, no sempre a fi de bé. El moviment Kolombia, ja extingit, és un homenatge

de Frías que representa el grup de no colombians, i en la seva condició de mestissos interpreten una cúmbia més lenta.

El film compara la cultura de Los Angeles amb Monterrey, amb una estructura més malendregada. Guanyadora del Festival de Morelia ens presenta Juan Daniel Garcia interpretant un jove mexicà de 17 anys que fuig als Estats Units acusat per un càrtel local. Ho ha de deixar tot, amics, balls i amors, i quan afronta la soledat de l'exili només vol tornar a casa. Durant 112 minuts veurem, a més del protagonista, Coral Puente, Angelina Chen, Leo Zapata Jonathan Espinoza, Leonardo Garza, Yahir Aldai, Fanny Tovar, Yocelin Coronado i Tania Alvarado.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Si es fa llarg es valora més, el trajecte. Cul de sac / 2. Maó amb tendència a estovar-se. Espoli organitzat de la vinya / 3. Un primer de menú. Tingué el seu cicle de força mítica a l'antiga Grècia. Rondina per no menjar / 4. Espasa que fa de bon brandar. Quin personatge, que no surt de la taula! / 5. Perfilats com instruments ampostins. Estafis amb sorprenents brios / 6. Al mig del catre. Fissures petites (menys a les prímules, que són més grosses) / 7. O estan engrescats o tenen raons. En necessita tres per fer música / 8. Rems fàcilment allargables en escopetes. PIB de l'orina / 9. Mitja idea. No fa olor de mosca ans de mesc, com la nou. Un quart de vuit / 10. Regueró per cavar millor. Foragito del jardí el pinxo de la ceràmica / 11. A la panxa del bou. Recollim fugitiu. Deu portar sucre a l'altra banda, el xicot / 12. Si és així, mereix un certificat. Atonyinada, apallissada / 13. Matina d'una manera que no és bo per la salut. I aquest n'és el senyal evident.

VERTICALS: 1. Quatre arbres, un passeig i avall. Quina ganga, recapta i llardons tot alhora! / 2. Anticipació de l'ut. Escandida per lligar amb el blues. Anticipació de l'um / 3. Aquest no és tanta ganga, però a Mallorca té èxit. Prou mutant per posar fi al desvari / 4. Com a raça és apreciada per la seva manyagueria. Partidari d'estudiar el d'Aquino volum a volum / 5. Una pedra a la processó. Un graó més ambiciós que el binomi. Obre la nevera / 6. I ara la rentadora. Les herbes que fan mal. Prou extens per fundar un latifundi / 7. I aquesta herba, a més, mata qualsevol. Mesclat mesclat per fer una mini-barbeta / 8. Si no és el dolent de la pel·lícula és un dels més lletjos. Mesura de capacitat del qui no parla / 9. Síntomes d'urticària. Botida com una boca de pessebre. Pou sense fons / 10. Barreja química per fer néixer terebèl·lids. Com a serra és força radical / 11. Doctrina que només admet una substància, però ben bufona, això sí. Tall que quan cau, cau del tot / 12. Composicions per a cigne i sirena. Revestir metall amb aquella fatxenderia.

SUDOKUS

AMIC

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

		2	8				7	
6		9		7	4		2	3
4		8			3		5	
		5		8			3	
						7	4	
	2	7		3			8	5
			3	6				
			5	1	7	4		8
			2		8		9	

Dificultat: mitjana

	6				5			7
8		3					4	
2		7				3	5	
	7	2		4		9		
6	8		5					
		4		3		8	2	
		6			9	2		
	2		6					4
		8			7		3	6

SOLUCIONS

5	6	1	2	4	8	3	9	7
2	9	3	5	1	7	4	6	8
7	8	4	3	6	9	5	1	2
1	2	7	4	3	6	9	8	5
8	3	6	9	5	2	7	4	1
9	4	5	7	8	1	2	3	6
4	7	8	6	2	3	1	5	9
6	5	9	1	7	4	8	2	3
3	1	2	8	9	5	6	7	4

Dificultat: fàcil

9	4	8	2	1	7	5	3	6
1	2	5	6	8	3	7	9	4
7	3	6	4	5	9	2	1	8
5	9	4	7	3	6	8	2	1
6	8	1	5	9	2	4	7	3
3	7	2	1	4	8	9	6	5
2	1	7	8	6	4	3	5	9
8	5	3	9	7	1	6	4	2
4	6	9	3	2	5	1	8	7

Dificultat: mitjana

A	M	I	A	N	T	D	O	L	O	R
C	E	R	T	A	T	U	P	A	D	A
A	S	I	L	E	M	I	O	N		
C	A	V	I	M	L	L	A	D	R	O
I	D	V	O	S	C	A	D	A	V	
B	A	I	O	N	E	S	U	R	E	A
M	P									
A	T	R	I	M	U	L	E	S		
L	I	R	A	T	S	R	O	B	I	S
B	R	A	N	E	L	E	M	E	N	T
M										
A	T	O	V	O						
R	E	C	O	R	E	G	U	T		

Ara més que mai necessitem estar ben informats

Per només **29€**
podeu llegir durant
tres mesos **EL 9 NOU**
en format digital

Per saber com afecta a la comarca i a la nostra vida quotidiana l'aparició del coronavirus, llegiu **EL 9 NOU**.

La informació de proximitat explicada amb rigor.

Informeu-vos a través d'un mitjà de confiança.

Aproveiteu l'oportunitat. Doneu-vos d'alta a través d'**el9nou.cat** o trucant al **93 889 49 49** i demaneu per subscripcions.

QUIOSC DIGITAL

Si no disposeu d'un punt de venda proper per comprar **EL 9 NOU**, ara podeu accedir a la versió impresa en format digital per llegir-la des de qualsevol dispositiu. Podeu comprar exemplars solts o edicions endarrerides. Com fer-ho?

- 1. Entreu a EL9NOU.CAT.** Seleccioneu la pestanya "Quiosc digital" a la capçalera de la web o a la imatge de portada del diari.
- 2. Trieu l'edició.** Escolliu l'exemplar d'**EL 9 NOU** del dia que vulgueu. Pagueu amb targeta de crèdit amb totes les garanties de seguretat.
- 3. Llegiu el diari.** El teniu disponible al telèfon, a la tauleta o a l'ordinador quan vulgueu.